

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšera a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobců: **a) Ing. J. Š.** a **b) M. Š.**, oba zast. Mgr. Michalem Mazlem, advokátem se sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Ing. Š. V., zast. JUDr. Radomilem Ondruchem, advokátem se sídlem Šafaříkova 371/22, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2018, č. j. 5 A 79/2014 - 71,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2013, č. j. P13-26457/2013, sp. zn. VYS 33700/2012/JR, Úřad Městské části Praha 13 (dále též „správní orgán I. stupně“) vydal podle § 129 odst. 2 a 3 a § 111 až 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2012 (dále též „stavební zákon“), k žádosti stavebníka Ing. Š. V., dodatečné povolení stavby, a to rodinného domu na pozemku parcelní číslo X v katastrálním území S. (dále též „předmětná stavba“).

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podali žalobci odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 3. 2014, č. j. MHMP 379968/2014, zamítl.

II.

[3] Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Neshledal, že by rozhodnutí žalovaného bylo nicotné, neboť netrpí žádnými vadami a ve spise je založena žádost stavebníka o dodatečné stavební povolení. Rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné. Vznášejí-li totiž žalobci v průběhu řízení stále shodné námitky, není chybou, pokud se žalovaný ztotožnil s argumentací učiněnou správním orgánem I. stupně v rozhodnutí a odkázal na ni. Podstatné je, že rozhodnutí správních orgánů obsahují odpovědi na všechny vznesené námitky žalobců. Za neodůvodněné považoval městský soud i námitky špatného výpočtu zastavěné plochy a narušení zrakové pohody, resp. pohody bydlení. Správní orgány se s oběma námitkami vypořádaly dostatečně a neshledaly žádné porušení technických norem či vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška hl. m. Prahy“). Napadené rozhodnutí dále obsahuje dostatečnou identifikaci stavebního podnikatele, který předmětnou stavbu provede, ve smyslu § 18c odst. 2 písm. b) vyhlášky 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění platném k datu vydání rozhodnutí o povolení dodatečné stavby (dále jen „stavební vyhláška“). Absence jeho identifikace v podmínkách pro dokončení stavby nezpůsobuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Ze stavebního povolení je zřejmé rovněž to, kde bude stavba umístěna, z čehož vyplývá i vymezení staveniště. Povinnost prokázat, že stavba prováděná nebo provedená bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem nebo v rozporu s ním, není umístěna v rozporu s předchozími rozhodnutími o území, uložil stavebníku teprve zákon č. 350/2012 Sb. Dle přechodného ustanovení se však tato úprava použije až na řízení zahájená po 31. 12. 2012, přičemž předmětné řízení bylo zahájeno před tímto datem. Přezkum souladu dodatečného povolení stavby s předchozím územním rozhodnutím tedy nebylo nutné provést. K námitce týkající se neuvedení terénních úprav v projektové dokumentaci soud ověřil, že tyto jsou uvedeny v části B (souhrnná technická zpráva). Správní orgán I. stupně se tedy řádně a dostatečně seznámil s obsahem stavebníkem předložené dokumentace.

III.

[4] Proti rozsudku městského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 500/2004 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[5] Namítají, že nelze akceptovat, aby výrok stavebního povolení neobsahoval název a sídlo stavebního podnikatele, který bude provádět stavbu. Nepostačuje přitom, aby bylo toto označení uvedeno v odůvodnění stavebního povolení. Jedině výroková část je závazná. Ze stejného důvodu je nesprávný i názor soudu, že za nezbytný rozsah staveniště lze považovat celý pozemek parcelní číslo X, katastrální území S.

[6] Městský soud dále nesprávně vyložil § 129 odst. 3 stavebního zákona, neboť zúžil dopad tohoto ustanovení pouze na proces uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby. Jelikož citované ustanovení odkazuje na § 111 až 115 stavebního zákona, byl stavební úřad povinen v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, i bez nutnosti uplatnění námitek ze strany účastníků řízení, posoudit, zda dodatečně povolovaná stavba není v rozporu s vydaným územním rozhodnutím. Dodatečně povolovaná stavba svými rozměry a umístěním neodpovídala stavbě, na kterou bylo vydáno územní rozhodnutí, avšak stěžovatelům bylo upřeno právo vznést proti tomu námitky.

pokračování

[7] Stěžovatelé nesouhlasí ani se závěrem soudu, že v rozhodnutích obou správních orgánů byly dostatečně vypořádány jejich námitky. Nelze uplatnit zásadu jednotnosti správního řízení, jestliže některé námitky mohly být uplatněny až v odvolacím řízení. Odmítl-li se městský soud zabývat posouzením námitek ze strany žalovaného, upřel jim právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Konkrétně soud nevypořádal v celém rozsahu námitku nicotnosti stavebního povolení, kterou stěžovatelé spatřují ve skutečnosti, že stavebníkem nebyla ve stanoveném termínu předložena úplná žádost o dodatečné povolení stavby. Nevypořádal ani námitku, že se žalovaný nezabýval možným účelovým navýšením terénu ze strany stavebníka a že se při výpočtu zastavěné plochy vychází z původního rostlého terénu, nikoliv z upraveného terénu. Dostatečně se nevěnoval ani námitce týkající se posouzení narušení zrakové pohody ze strany žalovaného. Žalovaný se zabýval pouze posouzením zhoršení proslunění prostor, nikoli narušením pohody bydlení jako celku. Požadavek pohody bydlení ve smyslu čl. 8 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy přitom zahrnuje i zrakovou pohodu. Žalovaný i soud tuto námitku zúžili pouze na posouzení zhoršení proslunění. Nedostatečný je i závěr soudu ohledně námitek, že do výpočtu zastavěné plochy stavby nebyla započítána plocha suterénu a zpevněné plochy. Nezabýval se ani rozporem ve stavebním povolení, podle něhož měl být celý suterén na jednu stranu zasypan zeminou, avšak na jiném místě se uvádí, že stavba obsahuje polozapuštěný suterén.

[8] Stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí o odvolání, vyjádření k žalobě a rozsudek městského soudu. Domnívá se, že nebyly naplněny důvody podání kasační stížnosti, rozsudek není nepřezkoumatelný, a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[10] Osoba zúčastněná na řízení se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatelé spatřují v nedostatečném vypořádání některých žalobních bodů.

[14] Nepřezkoumatelností se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve svých rozhodnutích (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Je třeba zdůraznit, že přesvědčivé odůvodnění soudního rozhodnutí není třeba budovat striktně na polemice s každou jednotlivou dílčí žalobní námitkou. To platí zvláště za situace, kdy stěžovatelé po celou dobu stavebního řízení vznášeli věcně shodné námitky, které různé modifikovali či rozšiřovali. S jejich podstatou se nicméně po obsahové stránce vypořádal již správní orgán I. stupně ve stavebním povolení, resp. posléze žalovaný v rozhodnutí o odvolání.

Městský soud v této souvislosti správně konstatoval, že vypořádání opakovaných námitek může odvolací orgán učinit odkazem na jejich posouzení orgánem I. stupně a v tomto smyslu je možné také správní řízení posuzovat jako celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). Je totiž důležité posoudit meritum sporu a poskytnout odpověď na základní námítka, v nichž může být obsažena i odpověď na námítka dílčí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012 - 54, nebo ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013 - 66).

[15] Městský soud neshledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně o dodatečném povolení stavby nicotným ve smyslu § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť toto rozhodnutí netrpí vadou, jež by je činilo vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným a ani žádnou jinou vadou. Vyvrátil přitom rovněž tvrzení stěžovatelů, že žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby byla podána po lhůtě k tomu stanovené. Dle obsahu správního spisu totiž byla tato žádost správnímu orgánu I. stupně doručena dne 28. 6. 2012. Jelikož nicotnost rozhodnutí je vadou, jíž se soudy zabývají *ex officio*, Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že současně s žádostí o dodatečné povolení stavby stavebník požádal o změnu termínu k předložení dokladů k žádosti. Na jejím základě správní orgán I. stupně prodloužil lhůtu pro předložení dokladů do 31. 12. 2012 a řízení přerušil. Po doplnění žádosti ze strany stavebníka o ní správní orgán I. stupně rozhodl. To, že správní orgán I. stupně rozhodl o žádosti stavebníka přesto, že tato nebyla věcně perfektní již v původní lhůtě, kterou k jejímu podání určil (tj. do 30. 6. 2012) nelze považovat za vadu rozhodnutí způsobující jeho nicotnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 183/2018 - 26).

[16] Městský soud se zabýval rovněž způsobem výpočtu zastavěné plochy, proti němuž stěžovatelé uplatňovali po celou dobu správního řízení řadu dílčích námitek. Shodl se přitom se závěry, ke kterým v této otázce dospěly správní orgány. Je třeba uvést, že podstatou této námítka je nesouhlas stěžovatelů s postupem správního orgánu I. stupně, který do výpočtu nezahrnul suterén stavby a zpevněné plochy a vycházel z upraveného, nikoliv původního rostlého terénu. Již správní orgán I. stupně odkázal na čl. 50 odst. 12 vyhlášky hl. m. Prahy, dle něhož postupoval. Žalovaný pak doplnil, že definici nadzemní stavby obsahuje čl. 3 této vyhlášky a poukázal na to, že žádná část suterénní plochy nepřesahuje přilehlý terén (ten je v úrovni podlahy suterénu pouze před vjezdovými vraty do garáže). Jeho závěr, že při posuzování se vychází z údajů o upraveném terénu, nikoliv původním rostlém terénu, má pak logický základ v samotné vyhlášce hl. m. Prahy. Pro posouzení dodržení limitů stanovených touto vyhláškou je přirozeně rozhodující stav, jaký u předmětné stavby nastane po jejím dokončení, tj. upravený a nikoli původní terén. Původní terén nemůže mít vliv na posouzení, zda podlaží nové stavby jsou nadzemní či podzemní. Dal-li městský soud správním orgánům v otázce výpočtu zastavěné plochy za pravdu, jsou další námítka napadající dílčí nepřesnosti v rozhodnutí (např. použití termínu „polozapuštěný“) nepodstatné. Na námítka nezahrnutí zpevněných ploch do výpočtu zastavěné plochy městský soud reagoval implicitně odkazem na výsledek výpočtu žalovaného, dle něhož by ani zohlednění argumentů stěžovatelů nevedlo k překročení limitu zastavěné plochy dle čl. 50 odst. 12 vyhlášky hl. m. Prahy.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ani při vypořádání námítka narušení zrakové pohody, resp. pohody bydlení. Požadavky stanovené v čl. 8 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy, jsou vypořádány na straně 5 a 6 rozhodnutí orgánu I. stupně, který měl k dispozici rovněž vyjádření ostatních správních orgánů k posouzení architektonického i urbanistického hlediska, územně kompozičních vztahů, atd. Žalovaný pak na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí velmi podrobně vysvětlil posouzení této námítka, rozebral limity proslunění, venkovní stínění, atd. Stěžovatelé však žádné konkrétní argumenty proti vyhodnocení námitek narušení zrakové pohody,

pokračování

resp. pohody bydlení ze strany správních orgánů nevznesli. Pouze obecně opakovali zhoršení proslunění jejich rodinného domu a narušení zřakové pohody, v žalobě pak poukázali na to, že narušení pohody bydlení může významně a nevratně zasáhnout do jejich soukromého života. K takto obecně formulovaným námitkám se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 1/2007 - 67, následovně: „*V dané věci je však třeba zdůraznit, že pro to, aby stížní námitka rozporující posouzení pohody bydlení správním orgánem mohla být úspěšná, musí být především konkretizovaná, tj. musí např. obsahovat vymezení jednotlivých činitelů, které by byly zamýšlenou stavbou dotčeny, či musí rozporovat zcela určitá tvrzení správního orgánu. Obecný poukaz stěžovatelů na stručnost hodnocení této otázky správním orgánem však tomuto požadavku nedostál, neboť samotná stručnost odůvodnění není ekvivalentem pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí.*“ Jelikož stěžovatelé postavili svou žalobní námitku toliko na vágním tvrzení a neuvedli, jak konkrétně by mohla být jejich zřaková pohoda narušena, Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů i městského soudu posouzení pohody bydlení obsahují, a proto nebylo v této věci shledáno žádné pochybení.

[18] Ačkoliv si lze představit ještě podrobnější argumentaci, je z rozsudku patrné, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Nesouhlas stěžovatelů s posouzením námitky ze strany správních orgánů či městského soudu nezakládá kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale je samostatným kasačním důvodem dle písm. a) uvedeného ustanovení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Námitka nepřezkoumatelnosti je s ohledem na výše uvedené nedůvodná.

[19] Stěžovatelé dále nesouhlasí s tím, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně o dodatečném povolení stavby absentuje název a sídlo stavebního podnikatele, který bude stavbu provádět, a vymezení rozsahu staveniště. Takový výrok je dle jejich názoru v rozporu s § 18c odst. 2 písm. b), resp. odst. 3 písm. c) stavební vyhlášky, a způsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí.

[20] Dle § 129 odst. 3 stavebního zákona postupuje stavební úřad v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby dle § 111 až 115 tohoto zákona. Dle § 115 odst. 6 stavebního zákona stanoví obsahové náležitosti stavebního povolení prováděcí předpis, kterým je stavební vyhláška. Odkazuje-li § 129 odst. 3 stavebního zákona v procedurálních otázkách na ustanovení týkající se stavebního povolení, přičemž tato jsou dále provedena ve stavební vyhlášce, lze konstatovat, že jak pro stavební povolení, tak i pro rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby platí stejné obsahové náležitosti. Z hlediska posuzované záležitosti se přitom uplatní stavební vyhláška ve znění vyhlášky č. 63/2013 Sb. (účinné od 29. 3. 2013), neboť z povahy správního řízení vyplývá, že pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79). Vyhláška č. 63/2013 Sb., přitom v tomto směru žádnou odchylku neupravuje. Obsahové náležitosti rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby tedy stanoví § 18c stavební vyhlášky ve znění účinném od 29. 3. 2013.

[21] Dle § 18c odst. 2 písm. b) stavební vyhlášky *se ve stavebním povolení uloží povinnost oznámit termín zahájení stavby a název a sídlo stavebního podnikatele, který bude stavbu provádět.* Z citovaného ustanovení vyplývá, že stavební úřad uloží v rozhodnutí stavebníkovi povinnost oznámit název a sídlo stavebního podnikatele, který bude stavbu provádět. Nestanoví však, že obsahovou náležitostí rozhodnutí je identifikace tohoto stavebního podnikatele uvedením jeho názvu a sídla, jak dovozují stěžovatelé. Takový požadavek by ostatně postrádal logiku, neboť v době vydání stavebního povolení stavebník ještě nemusí znát jméno stavebního podnikatele, který jeho stavbu

provede, ani přesný termín, kdy stavební práce začnou. Stavebník by byl tedy nucen zvolit konkrétního stavebního podnikatele již ve fázi stavebního řízení, kdy není vůbec postaveno najisto, že stavba bude skutečně realizována. V případě řízení o dodatečném povolení stavby je naopak pravděpodobné, že stavební podnikatel je již znám, protože část stavby byla realizována. Stavebník pak zpravidla uvede název a sídlo stavebního podnikatele již v žádosti o dodatečné povolení stavby (jako se stalo v posuzovaném případě). Je-li tomu tak, bylo by přepjatým formalismem lpět na tom, aby stavební úřad uložil stavebníkovi v rozhodnutí povinnost oznámit (ještě jednou) název a sídlo stavebního podnikatele. Požadavek vyplývající z § 18c odst. 2 písm. b) stavební vyhlášky je třeba v takovém případě interpretovat tak, že postačí, aby stavební úřad stavebníkovi uložil povinnost, aby byla stavba dokončena stavebním podnikatelem, případně oznámil změnu tohoto subjektu. Tuto náležitost přitom rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje. Tato námitka stěžovatelů je s ohledem na uvedené nedůvodná.

[22] Dle § 18c odst. 3 písm. b) stavební vyhlášky *[s]tavební povolení dále obsahuje podmínky, v nichž se podle potřeby stanoví vymezení nezbytného rozsahu staveniště. Z návětí tohoto ustanovení nicméně vyplývá, že podmínky uvedené v § 18c odst. 3 stavební vyhlášky nejsou obligatorní součástí každého stavebního povolení. Jejich uvedení ve stavebním povolení závisí na tom, zda stavební úřad shledá v konkrétní věci potřebným, aby bylo provedení stavby příslušnou podmínkou omezeno. Jinými slovy, tyto podmínky budou ve stavebním povolení uvedeny pouze v případě potřeby. Dospěl-li správní orgán I. stupně v posuzované věci s ohledem na skutkové okolnosti k závěru, že vymezení nezbytného rozsahu staveniště není potřebné a tuto podmínku do svého rozhodnutí nezahrnul, nemůže její absence vyvolat nezákonnost rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Předmětná stavba rodinného domu je v městské zástavbě (tj. v okruhu dalších rodinných domů) na specifikované parcele. Nejedná se o rozsáhlý pozemek, kde by nebylo zřejmé, jak velké staveniště bude zapotřebí pro realizaci stavby, jaký prostor jí bude zasažen, jaké další parcely mohou být ovlivněny, apod. V souladu se závěrem správních orgánů soud konstatuje, že potřeba přesného vymezení staveniště v daném případě nevystává.*

[23] Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že námitky směřující proti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nedůvodné.

[24] Další námitka stěžovatelů směřuje vůči výkladu § 129 odst. 3 stavebního zákona. Jsou přesvědčeni, že stavební úřad byl povinen i bez námitky žádost o dodatečné povolení stavby přezkoumat rovněž z hlediska, zda je projektová dokumentace zpracována v souladu s podmínkami územního rozhodnutí. Tuto povinnost dovozují z § 111 a § 114 odst. 2 stavebního zákona.

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, která právní úprava je relevantní pro daný případ. Přejídná ustanovení (čl. II bod 14 zákona č. 350/2012 Sb.) určují, že *správní řízení neskončená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů (...).* Žádost o dodatečné povolení stavby byla v tomto případě podána dne 28. 6. 2012. Na daný případ je proto nutné aplikovat právní úpravu platnou v době podání žádosti. Správní orgány i městský soud tedy správně posuzovaly věc dle znění stavebního zákona platného a účinného do 31. 12. 2012.

[26] Dle § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona lze stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním *dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzavěře nebo s územním opatřením o asanaci území.*

pokračování

[27] Dle odstavce 3 citovaného ustanovení [u] *stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zabývá řízení o její odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.*

[28] Městský soud správně poukázal na to, že teprve novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. účinným od 1. 1. 2013 bylo do § 129 odst. 2 [po novele odst. 3] písm. a)] doplněno, že stavbu lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s předchozími rozhodnutími o území. Dále bylo do citovaného ustanovení doplněno (odst. 2), že [n] *a uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení. Současně zákon explicitně stanoví (odst. 3), že [d]odatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí.*

[29] Otázkou, zda byl stavební úřad před výše citovanou novelou povinen v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby posuzovat její soulad s vydaným územním rozhodnutím, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 5 As 48/2015 - 43. Konstatoval, že pojem „územní rozhodnutí“ nespadá pod zastřešující pojem „záměry územního plánování“ užitý v § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Dle uvedeného rozsudku „*nepředstavuje typické územní rozhodnutí samo o sobě vyjádření veřejného zájmu, pro nějž by bylo nezbytné jej považovat za nepřekonatelnou překážku vydání dodatečného stavebního povolení. Nelze kategoricky říci, že jen stavba odpovídající dříve vydanému územnímu rozhodnutí je v souladu s veřejným zájmem a pouze takovou lze dodatečně povolit.*“ Tento závěr Nejvyšší správní soud podpořil odkazem na důvodovou zprávu k návrhu stavebního zákona: „*Pokud bylo pro stavbu vydáno územní rozhodnutí, má dodatečné povolení stavby i právní účinky změny územního rozhodnutí. Tím se řeší případy, kdy stavba může být dodatečně povolena, protože to není v rozporu s úkoly a cíli územního plánování, ale dál by existovalo pravomocné územní rozhodnutí, kterým byla umístěna jinak.*“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku tedy systematickým a teleologickým výkladem stavebního zákona dovedl, že institut dodatečně povolované stavby umožňuje v případech, kdy tato stavba neodporuje územnímu plánování a veřejnému pořádku, nahradit vydané územní rozhodnutí, resp. jej dle potřeb stavitele změnit.

[30] Dále však Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že „[n] *ezaražení územního rozhodnutí mezi záměry územního plánování však neznamená, že lze dříve vydané územní rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby zcela pomínout [srov. i § 111 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 129 odst. 3, část věty druhé za středníkem, stavebního zákona].*“ Jedná se zejména o situaci, kdy by z podmínek vydaného územního rozhodnutí vyplýval požadavek na nepřekročení určitého parametru záměru z důvodu ochrany veřejného zájmu. Přestože tedy povinnost posuzovat soulad umístění dodatečně povolované stavby s původně vydaným územním rozhodnutím zavedla až novela stavebního zákona účinná od 1. 1. 2013, ani původní úprava stavebního zákona nepředpokládala možnost překročení takové podmínky územního rozhodnutí, která byla stanovena za účelem ochrany veřejného zájmu. V situacích, kdy územní rozhodnutí chrání určitý veřejný zájem, bude jen stěží představitelné dodatečné povolení stavby realizované v rozporu s tímto územním rozhodnutím.

[31] Správní orgán I. stupně v posuzované věci postupoval v souladu s výše uvedeným. Ověřil soulad předmětné stavby s územním plánem, se záměry územního plánování a veřejným zájmem, s vyhláškou hl. m. Prahy a zohlednil stanoviska dotčených správních orgánů (viz str. 3 a 4 rozhodnutí o dodatečném povolení stavby). Nelze vejít na námitku stěžovatelů, že je stavební úřad při tomto posuzování vázán rozměry a umístěním stavby dle původního územního rozhodnutí. Pokud by totiž musely být dodrženy všechny stavební korektivy uvedené v původním územním rozhodnutí tak, jak stěžovatelé požadují v opakovaných námitkách,

pak by institut dodatečně povolené stavby ve výše uvedeném smyslu nahrazení původního územního rozhodnutí v podstatě ztrácel smysl. Jakákoli změna stavby by totiž představovala odchylku od původního územního rozhodnutí a nebylo by možné ji provést, aniž by nedošlo k porušení podmínek územního rozhodnutí.

[32] V této souvislosti stěžovatelé poukazují na skutečnost, že nemohli uplatnit námitky, které mohly být uplatněny jen při územním řízení. Tuto možnost totiž výslovně vnesla do stavebního zákona až zmiňovaná novela v souvislosti s novou povinností posuzovat soulad umístění stavby s původním územním rozhodnutím. Nejvyšší správní soud však neshledává, že by dřívější právní úprava znamenala pro stěžovatele fakticky újmu ve smyslu omezení možnosti uplatnění jejich práv. Požadavek stěžovatelů, aby byl přezkoumán soulad projektové dokumentace s původním územním rozhodnutím, vycházel z toho, že stěžovatelé brojili proti rozměrům a umístění stavby. Těmito aspekty stavby se nicméně správní orgány opakovaně věcně zabývaly a shledaly námitky stěžovatelů nedůvodnými. Lze tedy konstatovat, že předmětné námitky byly ve správním řízení po obsahové stránce vypořádány. Stěžovatelé byli účastníky řízení o žádosti o změnu stavby před jejím dokončením, o odstranění stavby i o žádosti o dodatečné povolení stavby. Ve všech těchto řízeních se k věci vyjádřili a jejich námitky byly vypořádány. Požádali rovněž Ministerstvo pro místní rozvoj o přezkum rozhodnutí žalovaného a využili i možnosti přezkumu soudního. Lze konstatovat, že možnost k uplatnění práv bylo mnoho a stěžovatelé je v plné míře využili.

[33] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí správních orgánů a městského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno je zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spise.

[34] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, nemají tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[36] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné další důvody hodné zvláštního zřetele, které by právo na náhradu nákladů odůvodňovaly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu